

Les eleccions israelianes són el proper 28 de març. Kadima –el partit fundat per Ariel Sharon– apareix a les enquestes com el partit amb més intenció de vot per a un Parlament israelià tan complicat com un trencaclosques. L'atac a la presó de Jericó "afavoreix" aquest partit, segons la premsa israeliana.

Les eleccions israelianes tomben els murs de Jericó

“Tomar territori i matar àrabs” és l’expressió favorita del Fòrum del Ranxo, els assessors d’Ariel Sharon. Ho afirmava el comentarista polític Yossi Verter, a les pàgines del diari israelià d’esquerra *Haaretz*, l’endemà de l’atac de l’exèrcit israelià a la presó palestina de Jericó. Explica Verter que els encarregats de convertir Ariel Sharon en un polític d’èxit a Israel li van donar aquests dos consells per agrupar, així, el vot conservador i el més moderat. Verter opina que Sharon va seguir els consells, i ara, el seu successor, Ehud Olmert –que és també candidat del nou partit Kadima, creat per Sharon–, ha volgut demostrar que no solament promet la devolució de territoris. A Olmert li ha caigut a les mans un partit fet a mi-

da del carismàtic Sharon, que es va forjar en l’exèrcit i s’ha volgut posar una medalla. Ho diu el conservador *The Jerusalem Post*: “Tot i ser primer ministre, per a un candidat amb poca experiència militar no era gens fàcil haver de succeir un general tan prestigiós com Sharon. Per això el moment de la reeixida operació israeliana de Jericó, quan falten dues setmanes de les eleccions, no podia ser més adient.”

L’assalt, que tingué lloc el 14 de març, arriba, efectivament, dues setmanes abans de les eleccions israelianes i cinc dies abans que surtin els primers sondejos electorals, en els diaris del cap de setmana. De manera que els enquestats hauran declarat la seva intenció de vot sota els efectes de l’operació militar que ha tombat els murs de Jericó. En-

cara que aquest cop hagin caigut murs de la presó –i no de la ciutat– l’enderroc s’hagi fet per la força o bulldòzer –i no amb el so de les trompetes–, els ressons de la victòria del poble d’Israel que narra l’Antic Testament són evidents.

Els diaris i els polítics israelians, però, no han denunciat oportunisme electoral –només el líder de la Llista Àrab Uda, Ahmed Tibi, s’ha expressat amb aquests termes i un diputat del Likud, Uzi Landau, ho ha insinuat–, *Haaretz* i *The Jerusalem Post* constataven que la coincidència dels fets endureix el pes d’Ehud Olmert en un moment crucial del procés electoral.

La trompeta de Jericó. Olmert és de la generació de Sharon i ha crescut estrictament polític que el mentor. Nasqué el 1945 a Binyamina, nord d’Israel. Olmert va ser alcalde de Jerusalem durant deu anys, abans de servir en el Govern de Sharon, com viceprimer ministre, a partir del 2003. Com Sharon, Olmert ocupava la línia dura del Likud, però, com que va acceptar el lliurament de territoris als

L'assalt a la presó de Jericó per l'exèrcit israelià s'ha fet dues setmanes abans de les eleccions. L'acció ha endurit el perfil del primer ministre, E. Olmert.

Ehud Olmert és el successor d'Ariel Sharon al capdavant de Kadima, que segons les enquestes serà el partit amb més vots.

lestins, se n'ha separat. Aquest matí continua essent, de fet, el tret diferencial de Kadima respecte al seu expartit, el Likud, que lidera Benjamin Netanyahu. I d'aquest graner de vots s'ha d'alimentar principalment Kadima per obtenir bons resultats. És clar que el partit d'Olmert també aspira a aconseguir vots del tercer partit en litigi, el Laborista d'Amin Peretz, i, de fet, compta amb exlaboristes a les seves files.

L'atac a Jericó no fa més que confirmar, amb fets, les amenaces que Olmert ha llançat des que Hamàs va guanyar les eleccions legislatives palestines. Olmert havia advertit al primer ministre palestí Ismail Haniya que els dirigents de Hamàs, inclòs Haniya, serien objectius potencials de l'exèrcit israelià si aquesta formació atacava Israel.

Hamàs promet un càrrec per a Ahmed Saadat –responsable de l'assassinat del ministre israelià Rejavam Zeevi fa cinc anys i empresonat a Jericó–, la qual cosa vol dir el seu alliberament, i Olmert envia l'exèrcit a capturar-lo a Jericó. I ho fa en un moment crític per a Hamàs, que ha de formar el seu govern aquesta mateixa setmana. De la reacció

de Hamàs davant d'aquesta demostració de força israeliana dependran, en un futur, les relacions entre l'Autoritat Nacional Palestina i el Govern israelià, sobretot si Kadima hi té un paper preponderant. I el paper que tindrà Kadima dependrà també de la reacció d'Olmert a la resposta de Hamàs.

El trencaclosques israelià. El complex panorama polític d'Israel, amb tretze partits amb representació a la Knesset (Parlament), en les últimes eleccions del 2003, pot fer-se encara més complex després de l'escissió del Likud i el consegüent naixement de Kadima. L'arc parlamentari del 2003 era un trencaclosques on el partit més votat era el Likud d'Ariel Sharon, que tenia 38 escons d'un total de 120. Els laboristes en tenien 19; el liberal Shinui (Canvi), 15; el Shas, 11, i, després, nou partits més tenien menys de 8 escons però el seu suport era fonamental per crear un govern estable, ja que acumulen un total de 37 seients.

El primer Govern el formà Ariel Sharon amb els liberals del Shinui, el Partit Religios Nacional i l'Ichud Leumi, però quan va engegar la seva política de retirada dels territoris ocupats de Gaza, va haver de canviar els aliats. Els laboristes i els ortodoxos del Judaisme Unit de la Torà li donaren suport després.

Els canvis en el panorama polític israelià són ràpids i, després de ser al

Govern, el Shinui s'ha dividit i Judaisme Unit de la Torà també.

El nou partit de Sharon, el Kadima, tindria ara setze diputats en el Parlament israelià, quinze dels quals provinents de l'antic Likud, que s'hauria quedat en 23. Les votacions, però, diran si aquests percentatges es mantenen o si els antics votants del Likud prefereixen un Kadima –tot i no ser-hi el seu fundador i impulsor Sharon– o la fidelitat al partit conservador “mare”.

Per l'esquerra, els Laboristes arriben renovats –van elegir nou líder Peretz fa uns mesos–, però la seva imatge encara no s'ha consolidat prou.

Una enquesta de la setmana passada donava encara un gran marge als indecisos. Segons la consulta, realitzada pel diari *Haaretz* i Channel10, Kadima seria el partit més votat i aconseguiria 37 escons, només un menys dels que aconseguí el Likud el 2003, però el nombre d'indecisos fa que encara “ballen” 28 dels 120 seients. El segon partit més votat segons aquesta enquesta seria el Laborista, amb 20 escons (en tenia 19), i el Likud baixaria fins als 16 o 17.

Ara per ara, el ball de seients encara és tan important que aquestes setmanes de campanya seran decisives. I la duresa de les relacions entre el Govern d'Ehud Olmert i Hamàs, sens dubte, també.

Àlex Milian